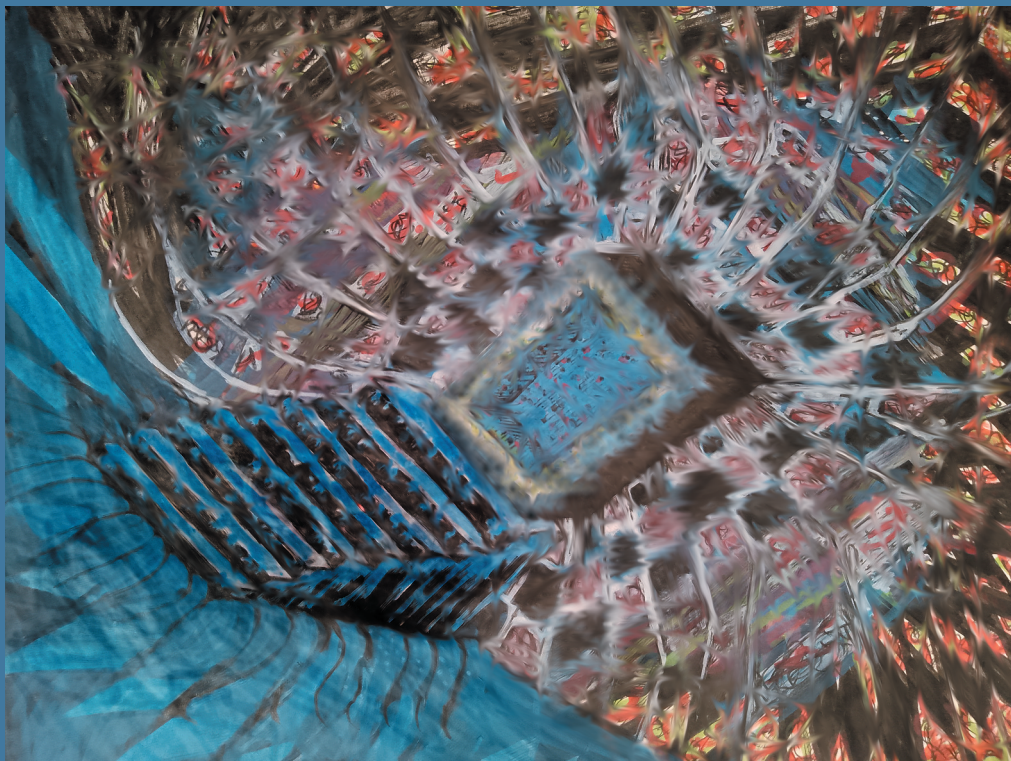

UNOHDUKSEN KOKEMUS

TAIKAKIRJA 01

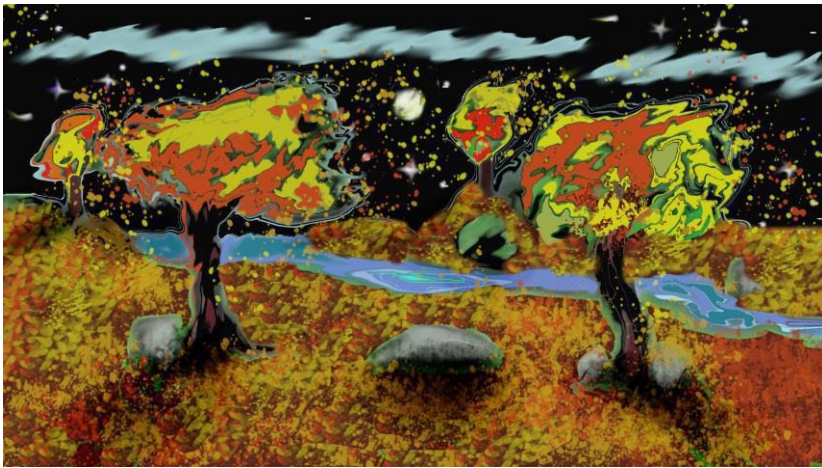

Eetu Rantala

U-K-T-E-R

Unohduksen Kokemus Taikakirja

Ikuisen Syyskuun Mysteeri

Osa 1 Mysteeri

Olipa kerran, ennen aikaa erittäin pimeässä ja pahassa maailmassa: minä, voit kutsua minua.. no oikeastaan unohda ja voit käyttää minusta nimeä Nalle, niin kuin tekevät he ja heillä tarkoitan pahuuden henkiä jotka asuvat täällä hämyisessä maailmassa.

Kappale 1 "Huonot"

En muista miten päädyin tänne mutta ehkä se ei ole tärkeää tällä hetkellä, en ole vielä päässyt juttelemaan heidän kanssaan ketkä asuvat täällä mutta he ovat näyttäneet nauttivan toistensa tappamisesta joissain peleissä ja heillä on jotain kummallisia tapoja niin kuin joidenkin aine yhdistelmien juominen sekä heillä taitaa olla jonkin asteinen pakkomielle olla tyylikkäitä ja siistejä.

Heillä on paljon tavaroita mitä he kutsuvat "Leluiksi" mutta jotenkin oudosti nuo "Lelut" näyttävät tutuilta ja tarkemmin katsottuna ne näyttävät muistuttavan joiltain minun menneisyyteen liittyviltä kavereilta joita en kunnolla muista. Miksi nämä pimeät henkilöt joutuvat tekemään niin paljon kummallisia juttuja ja miksi heillä on paljon tavaroita - on epätiedossa minulta, mutta aion kysyä heiltä siitä asiasta ja tutkia. Ensiksi minun täytyy jutella näiden tyyppien kanssa mistä he ovat saaneet "Lelunsa" ja miksi heillä on ne; ehkä niiden "Lelujen" tekijä tietää kavereistani ja missä he ovat.

Hetkeä myöhemmin minä saavuin "Mustaan linnakkeeseen" missä asuu "Lelujen herra", tyyppi jolla on paljon "Leluja" ja missä saatan löytää vihjeitä ja vastauksia asioihin joita mietiskelen.

Sisällä linnakkeessa oli paljon erilaisia ja mielenkiintoisten artefaktien kuvia piirrettyinä papereihin, haarniskoista eläinten päihin seinillä ja ripustettuina puista tehtyihin risteihin.

Etenin syvemmälle käytävää pitkin, muutaman kulman jälkeen saavuin huoneeseen jossa oli henkilöitä, joille minä esittäydin: "Hei minun nimeni on..." Hän kuka istui keskellä kaikkia pöydän ääressä keskeytti minut ennen kuin sain sanottua loppuun: "Olet Nalle me ollaan nähty sinut, me ollaan joukko nimeltä "Huonot".

Minä jatkoin > "Okei voit kutsua minua Nalleksi, mutta olen tullut kysymään; mistä olette saaneet nuo teidän "Lelut" ja miksi teillä on ne?"

Pimeään joukon pomohahmo sanoi:

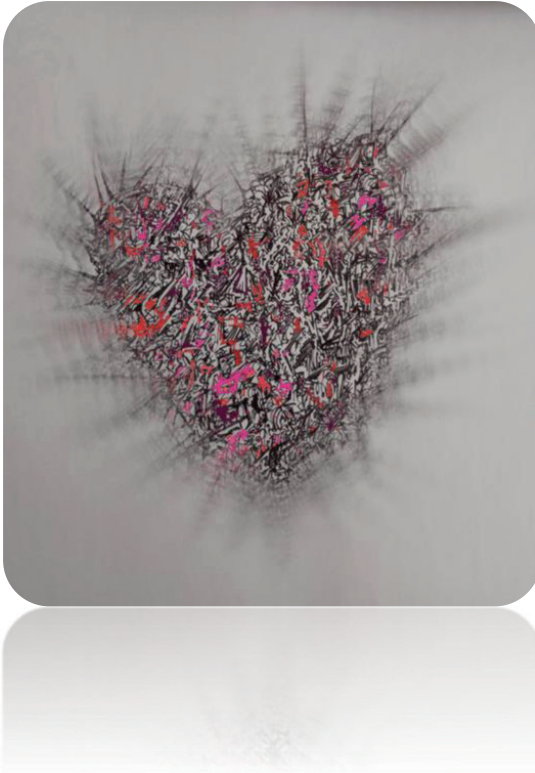
"Nämä "Lelut" ovat olotilan muunnoksia varten tarkoitettuja esineitä, ne takaavat mukavuustilamme ja niiden avulla on mukavampi olla jos on huono olo sekä jos taas on yli hyvä olo ne auttavat stabiloimaan sen tasaisemmaksi kuten myös tehostamaan olotiloja, yksinkertaisesti me emme halua että kukaan uusi ja positiivinen henkilö olisi olemassa, näiden "Lelujen" tekijä pitää sellaiset olemattomuudessa vankeina etteivät nuo hyvä uskoiset pilaisi kaikkea."

Minä ajattelin:

>>> Nyt minun pitää todistaa muutama asia näille "Huonoille" että he heräisivät typerästä uneliaisuus tilastansa todellisuuteen. Minä ymmärrän enkä aio hätiköidä hetkeäkään:

Minä muistan nyt asioita joistain sankarillisista hahmoista ja minun pitää sekoittaa nämä karskit tyypit totuudella jostakin; taruilla

ystävällisistä persoonista lopettaakseni näiden pahojen henkien pakkomielteiset asiat ja herättää heidät positiivisuuteen. Jos onni on puolellani paljastaessani noita aitoja ja myyttisiä tarinoita saatan juuri heidät saada tajuamaan tilanteensa<<<.

Sen jälkeen kun
"Lelujen herra" lopetti
sanomisensa
"Leluista" mainitsin:
"Haluatteko tietää
jotain aitoa ja jotain
eepistä Johon
"Lelujen herra" vastasi
myöntävästi ja kutsui
loputkin "Huonojen"
pimeästä joukosta
kuulemaan mitä
minulla oli
sydämelläni.

Kappale 2 Tarinat
Aloitin kertomaan
tarinoita.

Fredrik 1553 päivä 1

Purjeet ovat ylhäällä ja laiva asetettu kulkemaan läpi helvetin ja muiden kivasti kaoottisten ympäristöjen. "Tämä matka jo muistuttaa menneisyyden muistoista ja tuntuu oikealta suunnalta." Meidän laivamme on nimeltään Kamala Lotja, tai ainakin niin on kirjoitettu laivan kylkeen; aion muuttaa sen olemaan tarkemmin "meidän laivamme" ja vaihtaa sen nimeksi ARXXXZZ.

Tällä hetkellä minulla ei ole innokkuutta taistella ketään vastaan enää ja minusta tuntuu että asiat ovat vaihtuneet kauniimpaan elämän tiehen, minä lähes haluan ostaa kukkia kuin taistella hirviöitä vastaan nais puoleisen kumppanini vuoksi, olen havainnut tosiasian että olen toivoton romantikko hänelle ketä rakastan; vieläpä sen tyylinen kuin siirappisissa novelleissa ja muissa sen tyyllisissä kirjoissa kerrotaan. Minun kaikki tekoni ja sanani levittävät rakkautta sekä intohimoni romanttisesti käyttäytymiseen kun olen rakkaani kanssa. Tiedän että elämän polut kohtaavat romantiikassa ja rakkaudessa toisiinsa jos olen rehellinen sydämestäni.

On minun vuoroni siivotta kansi. Muut seilaavan laivan miehistöstä tekevät ruokaa ja laskevat purjeita. Me olemme saapumassa erään saaren laiva satamaan.

Ennen kuin tiputamme ankkurin minun pitää pakata pussini: rehellisyydellä, realismilla, rationaalisuudella, aistikkeudella, aisteilla, viisaudella ja totuudella. Olen täällä löytämässä rakkauden. Muisto liukui mieleeni, näky ajasta ennen kuin löysin laivani metsän takaa.

Ensiksi olin kävelemässä ja kaukaisuudessa lähellä puita oli jokin hahmo puoliksi lumen peitossa ja hetken hiljaisuuden jälkeen hän huusi minulle:

"Hei sinä, kuuletko minua?"

Minä vastasin:

"Lähestulkoon ja tarvitsetko jotain? Minulla on neljä näitä"

Näytin neljää sormea. "Onko ne aseita?" hahmo kysyi innokkaalla asenteella. Minulla sattui olemaan neljä näkymätöntä pistooli kivääriä mitä en tarvinnut mihinkään.

Heitin kolme näkymätöntä pistooli kivääriä hahmoa päin. Kunnes ne lensivät lähelle hahmoa, hän pomppasi puolitoista metriä ilmaan saadakseen aseet kiinni jonka jälkeen hän hyppäsi puuhun ja huusi vielä: "Saat laivan jonka joku jätti minulle".

Minä ihmettelin "Laiva minulle?" Hän jatkoi:

" Se on sinun jos löydät sen ja kannen alla on aarrekartta arkussa myös, nimeni on "Pelko"."

Johon minä sanoin: "Hei kiitos, jos me nähdään myöhemmin jossain niin pidetään pääkallo sormukset merkinä. ok?"

"Selvä!" Huusi "Pelko".

Jatkoin matkaani metsän toista laitaa kohti, ensiksi edessäni oli paljon ansoja joka puolella metsikköä, hetken päästä tulini aukiolle. Alueella oli niin paljon ansoja joten oli selvää että siellä piilotettiin jotain puiden takana. Hitaasti väistelin esteinä toimivat ansat, joidenkin puiden ja ansojen jälkeen metsikön takaa löytyi satama ja kyltti jossa luki "Piilotettu ei satama".

Satamassa oli laiva mikä ei kyllä vastannut kuvitelmiäni mutta oli kelpuuttava. Nostin ankkurin ja lähdin laivalla liikkeelle, hetkeä ennen kuin pääsin eteenpäin; laivaan hyppäsi kaksitoista miestä ja naista. Heillä ainoastaan ei ollut kyytiä eikä kapteenia. He halusivat kyydin toiselle mantereelle, nimesin heidät Aitolaisiksi ja matkamme alkoi kohti toista mannerta.

Nimi: Sandra, Päivä kaksi

Me elämme aikaa melkein 1553 kesän hetkeä, me olemme seilanneet ranta saarilta pois päin ja matkamme on jo alkanut käydä tylsäksi. Laivamme ympärillä on korkeaa aavaa merta, näky puskee minua muistoihini. Ensimmäinen muisto mikä tulee mieleeni on kuinka setäni antoi minulle metalli kellon syntymäpäivä lahjaksi ja sanoi:

"Sinun ei tarvitse huolehtia ollaksesi kiireessä, voit aina katsoa kelloa ja ajatella että se ei ole edes vielä nolaa."

Muisto on lähellä sydäntä povitaskussani turvassa, hopeisen tiimalaisin muodossa. Jos olen tarkka en ole ollut kiireinen siitä

lähtien eikä kello ole näyttänyt nollaa vieläkään niin kuin ei tiimalasini hiekkakaan ole kadonnut jäljettömiin. Matkani syy on mennä merenkulkuvälineellä kolmen pisteen saarelle jonka kautta Mathildan saarelle. Siellä pyrin ostamaan rustiikki narua minun kehittämääni kivensiirto-välineeseen jota rakennan kotona.

Päivä on jo kaksitoista ja puoli sekä laivan kokki huutaa kaikkia laivan matkustajia syömään asiaansa liittyviä lohipiiraita tai jotain saman kuuloista. Päätin mennä kohti huutoa koska on mukavampi nukkua täydellä vatsalla riippuvassa patjassani. Kun tulin ruokailu reissultani törmäsin mastopoikaan joka kertoi neljästä papukaijasta jotka olivat laulaneet hänelle, joka taas oli huokunut tulevasta myrskystä huomenna. Hän oli jutellut jo kapteenin kanssa asiasta.

Päätin mennä ruuan jälkeen nukkumapaikkaani saamaan unta. Nukahdin tynnyreiden kolinaan jotka meren aaltoliike heilautteli seiniin. Kohtelias ilmapiiri tynnytti minut syvään uneen.

Toisen päivän loppu on lähellä, heräsin juuri ja näin viimeiset auringon kimallukset horisontissa, näky herätti muistoja baari tappelusta jota jouduin todistamaan Viini pyörteen majatalossa kolkuttaen omatuntoani.

Kun näin lakimiehen ja viinin myyjän tappelevan makeasta kaljasta; kumpi sai tarjota sen tarjoilijalle. Olisin halunnut sotkea itseni sotkuiseen keskusteluun jottei minun olisi tarvinnut todistaa näkyvää tappelua. He tappelivat nyrkein, he olivat humalassa ja siksi heiltä puuttui sosiaalisia taitoja. Onneksaasti kova ääninen tappelu sai loppunsa kun baarin vartija sammutti valon lähteen pois. Olen iloinen siitä että joka päivällä on loppunsa, toisin jos olisi tylsää tulisi.

Ihmettelen tähtiä ja yksi papukaija laskeutui viereeni ja ajattelin että se saattoi olla yksi niistä jotka mastopoika näki aiemmin. Lintu oli äänekäs ja kuulosti ihan kuin se sanoisi "Kakunteki käänsi väänsi." En ymmärtänyt mitään mitä se tarkoitti. Papukaija oli varmaan kuunnellut jonkin saaren asukkaita ja toisteli noita sanoja siksi. Kysyin papukaijalta että " Onko Kakunteki leipuri?" papukaija vastasi heti "Olet täsmälleen oikeassa" . Ajattelin että tuo oli arvoitus mutta lintu lähti vastauksen jälkeen. Menin nukkuma osastooni kannen alle mutta huoneen lattialla oli kalastus välineitä. Siivosin ne nurkkaan ja vaivuin uneen.

Laivan keittiössä voi saada napaa polttavia juomia aamun aikaisilla tunneilla minkä avulla voi kestää laivassa minkälaisia aaltoja tahansa. Minä kohdistin päivän alun ensin keittiötä kohti

menemiseen kunhan sain vaatteet päälle. Aamun kahvia ennen ajattelin hetken itseäni ja määränpäättäni.

Olen koko elämäni vältellyt ongelmia ja tilanteita joissa voisi olla niin vaarallista että pitäisi puolustautua jotenkin koska en osaa tehdä niin enkä tiedä kuinka edes voisın puolustautua. Siksi en halua edes todistaa tappeluita sekä muita kahakoita.

Rakentelen rauhassa kotona keksintöjäni poissa pahantekijöiden näköpiiristä. Tämän hetkinen rakennelmani on kiven siirto koje joka siirtää kiviä kolmen metrin korkeuteen ilman aiemmin tarvitsemaa nosto voimaa.

Kahvi alue on täynnä kovan näköisiä merirosvoja ja kalastajia kenen tarinat täyttäsivät jäätävillä kalapuikoilla maalla olevien naisen iskijöiden housut. En voi olla alueella kuuntelemassa karskien tyyppien juttuja ja lähden kahvini kanssa kannelle. Kapteeni James Keppi seisoo laivan ohjaus ratin takana, lähes laivan kannen reunalla. Päätän mennä hänen lähelleen ja katsoa kuinka meri jättää laivamme. Kapteeni sanoo: " Meidän pitää muuttaa kurssia koska myrsky lähestyy, mutta olemme saarella samaan aikaan kuin ilman kurssin muutosta ja myrskyä". Ryhmä lentokaloja uivat lähellä laivaa. Pienet saaret alkavat olla näkyvissä matkan päässä mikä on merkki siitä että Mathildan saaristo on lähestymässä.

Pieni hetki merellä, vauhtimme hidastuu ja ankkuri tiputetaan "Kling!" Ääni kuuluu kun se koskettaa meren pohjaa, ääni kantautuu hyvin vettä pitkin.

Nyt ostamaan vähän narua, toivon että siellä on mukavia myyjiä ja reiluja kaupankävijöitä tori alueella Mathildan rannalla. Saarella on iso tori ja paljon viihdyttäjiä. Kadut täynnä musiikkia, ääniä ja paljon

**Tervetuloa mukaan seikkailuun
pelastamaan todellisuus valheiden
vankilasta tarinassa jossa on enemmän
kuin kourallinen totuutta.**

**Taikuuden ja ihmeiden ikuisuus on vasta
alkamassa.**

**Tässä opuksessa on mahdollisia unelmien
toteutumiseen johtavia kaavoja ja
vinkkejä mitä ei opeteta koulussa.**

**MUSTA SPIRAALI -
KIRJASARJAN
ENSIMMÄINEN
KIRJA.**

